

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: En Skypumpe

Citation: Drachmann, Holger: "En Skypumpe", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid54944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Højbiussende; en sky og frygtsom Kvinde,
Der ved Farvellet glemte alt og lod
Et Kys tilbage — fra en Elskerinde.

Og under Bjerget, Tinde bag ved Tinde,
En By med Mure, Taarne, slanke Spir,
Cypresser lig, der staar i tavse Rader;
En By med Søndagsfred og stille Gader,
Opladte Porte, som ej Fjender frygter.
Og gennem Porter, mod de gyldne Enge,
Gaar Haand i Haand og parvis Byens Ungdom.
Snart gemmer Skoven dem i sine Skygger;
De vandrer Arm i Arm, Kind imod Kind,
I Ensomhedens Verden langsomt ind.
Og Skovens kaede Guder spidser Ører,
Men Smilet svinder snart om Bukkeskæget;
Skovguden lister skamfuld sig sin Vej.
Dryaden følger med sit Daadyrøje
Igennem Lovets Slyngenei de to
En Stund, og bøjer Hovedet og sukker
Saadan, som ene Skoven sukke kan.

De stiger opad, imod Fjeldets Rand.
Her skinner Solen, her hvor Skoven slipper;
En Hule aabner sig imellem Klipper,
Og vilde Ranker danner halvt derover
En Dør, som hænger løst paa sine Hængsler.
De træder ind og sænker deres Længsler,
Stumt tælende, i Øjets dybe Vande,
Hvor Verdner bygges paa den blanke Fiod.

Og Søvnren kommer paa sin bløde Fod,
I Klødning som en faldende Kaskade,
Og samler med sin Haand de spredte Blade
Af Ranken, trykker Døren sagte til,
Og trækker baglæns, lydlost sig tilbage
Med Smil om Munden, Fingren over Læben,
Et Nik til Afturvinden: Vug dem ind!

En Skypumpe.

Den sejled i Luften. Ah, det var dejligt
Saadan at vugges af Ætherens Strømme,

Ligge paa Ryggen og misse mod Solen,
Gynge, dovne og drømme.

Den var en Sky som en anden Sky;
Stod op ved Gry
Før Fanden fik Sko paa,
Og havde slet ikke andet at gøre
End aabne hver Morgen Fru Solens Døre,
Til Tak blev den ogsaa klædt af Solen:
En flunkende ny
Kjole; og var i det hele en Sky,
Som det ret var en Lyst at glo paa.

Men saa fik den Nykker. Imedens den sejled
Doven deroppe, og smilende spejled
I Søen dernede sit Liberi,
Og var med sig selv saa inderlig glad,
Saa syntes den dog, der var noget som fejled;
Den vidste ej hvad.
Men den skiftede Mine
Og raabte paa en Gang: Død og Pine,
Jeg tror jeg vil være Geni!

Jeg smider Kjolen,
Som jeg har haft,
Jeg vil ikke her som en Tjener rende
i Hælene bag efter Solen.
Jeg vil være noget ved egen Kraft:
Jeg vil opfinde Skræen uden Ende!

Den kastede de dejlige Klæder bort,
Og klædte sig som en Vandmester sort,
Der roder bestandig i Sumpe;
Den strakte og rakte sin dovne Krop,
Drejed sig rundt som en Rebslagersnor,
Som en snurrende Top,
Og brugte sin store Taa som et Bor,
Og begyndte i Søen at pumpe.

Saa kom den susende Nordenvind:
Hvad bilder den dumme Sky sig ind?
Og Søen kogte af Raseri:
Maa vi blot være fri